

De duimzuiger

Heinrich Hoffmann

Vertaald door: W.P. Razoux

bron

Heinrich Hoffmann, *De duimzuiger* (vert. W.P. Razoux). J. Vlieger, Amsterdam 1880-1890

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/hoff049duim01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

De Geschiedenis van den Duimzuiger

Laatst zei zijn moeder tot Reinter:
 'Ik moet eens uit, en gij blijft hier;
 Wees nu gehoorzaam, stil en zoet,
 Totdat ik straks u weêr ontmoet,
 Maar steek vooral uw duim niet weêr,
 In uwen mond, gelijk weleer.
 Dan komt de kleênmaker hier,
 En knipt u met zijn schaar, Reinier!
 Tot uwe welverdiende straf,
 Van elke hand het duimpje af.'

Nauw was de moeder 't hoekjen rond
 Of, - hap! - de duim ging in den mond.

Maar, ach! - de deur wordt losgedaan,
Daar komt de kleedermaker aan;
Hij zwaait zijn schaar, O, welk een schrik!
Voor de oogen van het duimpje-lik;
O, wee! daar gaat het knip en knap,
En even als een wollen lap;
Knipt hij Reiniertjen tot zijn straf,
Van elke hand het duimpjen af.

En de arme moeder komt weêrom,
Daar staat Reiniertjen bleek en stom;
Zijn handjes doen hem, acht! zoo zeer!
Hij heeft geen enkel duimpjen meer
Dus, kind'ren! hoedt u voor 't gevaar,
Denkt aan die groote, scherpe schaar

De Geschiedenis van den Straatschender.

Van de jongens, langs de straat,
Deed steeds Koenraad 't meeste kwaad,
In de modderplassen trappen
Vond hij d'aardigste der grappen.

Eens zag hij een rijtuig gaan
Fluks liep Koen er achteraan,
En toen sprong met dollen kop
Koenraad 't achterbankje op.

Doch eens - O ijs'lijkheid! hij viel,
Zijn rechterbeen kwam onder 't wiel,
Toen leed hij lang de zwaarste pijn
En moest voor altijd krenpel zijn.

De Geschiedenis van den Wilden Karel.

Karel is een wreede snaak,
Dieren plagen zijn vermaak,
Katjes knijpt en martelt hij,
Honden laat hij nimmer vrij.
Laatst pakte hij een moedig paard,
Waarop een heer zat, bij den staart

Het groote paard, dat werd toen kwaad,
 Ziet, hoe het beest naar acht'ren slaat;
 Hij raakte Karel op zijn scheen,
 Die stortte neêr en brak zijn been.
 Daar schreeuwt nu Karel 'ach!' en 'wee!'
 Daar ligt hij op de kanapée
 Hij kermt en jammert en hij schreit:
 'O wee, mijn been, wat smart, wat spijt!'